რეალური ბრალდება ებრაელთა წინააღმდეგ
&
წარმართთა რწმუნებული

მარკუს ელი რავაჟი

ნაციონალ-სოციალისტური ბიბლიოთეკა

•ბათუმი 2026•

რეალური ბრალდება ებრაელთა წინააღმდეგ

&

წარმართთა რწმუნებული

მარკუს ელი რავაჟი

თავდაპირველად გამოქვეყნდა **1928** წელს ჟურნალში **“The Century Magazine”.**

წინასიტყვაობა

„ჩვენ ვართ დაუპატიჟებელი სტუმრები. ჩვენ ვართ მყუდროების დამრღვევნი. ჩვენ ვართ წესრიგის შემრყეველნი. ჩვენ ხელთ ვიგდეთ თქვენი ბუნებრივი სამყარო, თქვენი იდეალები, თქვენი ბედისწერა და ისინი სრულ ქაოსად ვაქციეთ.“

მარკუს ელი რავაჟი (1884–1965) იყო ებრაელი იმიგრანტი, რომელმაც ცხოვრების უდიდესი ნაწილი ამერიკაში გაატარა. იგი ცნობილია თავისი ლიტერატურული ნაშრომებით ორ მსოფლიო ომს შორის პერიოდში ამერიკასა და ევროპაში იმიგრაციის თემატიკაზე. რავაჟი ასევე გახლდათ როტშილდების ოჯახის ბიოგრაფი („ფრანკფურტელი ხუთეული“, 1929), ისევე როგორც ნაპოლეონის მეორე ცოლის, მარი ლუიზას ბიოგრაფი („დედოფალი უმანკოება“, 1931).

დღეს ხშირად ამტკიცებენ, თითქოს ამ ბროშურაში შესული ორივე სტატია უბრალო სატირაა. მაგრამ რამდენად სარწმუნოა ეს პრეტენზია — ხომ არ არის ეს მხოლოდ ზიანის მიჩქმალვის მცდელობა? ისტორიის, განსაკუთრებით კი რელიგიის ისტორიის მცოდნე ნებისმიერ ადამიანს იოლად შეუძლია დაამტკიცოს რავაჟის მრავალი მოსაზრების სიზუსტე ისტორიის მანძილზე ებრაელთა ძირგამომთხრელ საქმიანობასთან დაკავშირებით. ამ პოზიციის დასასაბუთებლად საკმარისია თუნდაც საკუთრივ როტშილდების ისტორიაზე დაწერილი მისივე ნაშრომები.

გთხოვთ, გაეცნოთ ამ დოკუმენტებს, ჩაატაროთ საკუთარი კვლევა და გამოიტანოთ შესაბამისი დასკვნები.

რეალური ბრალდება ებრაელთა წინააღმდეგ

რა თქმა უნდა, თქვენ გეზიზღებით. არ ღირს იმის მტკიცება, თითქოს ეს ასე არ არის. ასე რომ, ნუ დახარჯავთ დროს უარყოფასა და თავის მართლებაზე. თქვენც იცით, რომ ეს ასეა, მეც ვიცი და ერთმანეთის შესანიშნავად გვესმის. რა თქმა უნდა, „თქვენი საუკეთესო მეგობრებიდან ზოგიერთი ებრაელია“ და ასე შემდეგ — ეს ზღაპარი, მგონი, უკვე ერთხელ ან ორჯერ მსმენია. ისიც ვიცი, რომ როდესაც მთელ ჩვენს ხალხს ესხმით თავს, პირადად მე — კონკრეტულ ებრაელს — ამაში არ მომიაზრებთ, რადგან მე, აბა როგორ ვთქვა, „სულ სხვა ვარ“, თითქმის თქვენიანი. ეს მცირე „გამონაკლისი“, რატომღაც, მადლიერების გრძნობით არ მავსებს, მაგრამ ამას ახლა თავი დავანებოთ. თქვენ არ მოგწონთ აგრესიული, კარიერისტი, მომხვეჭელი და მატერიალისტი ტიპები — მოკლედ, ისინი, ვინც ასე ძლიერ მოგაგონებენ თქვენსავე ამბიციურ თანამოძმეებს. ჩვენ ერთმანეთის შესანიშნავად გვესმის და მე თქვენზე წყენას არ ვინახავ.

ღმერთმანი, არავის ვსაყვედურობ იმის გამო, რომ ვინმე არ უყვარს. ამ ანტიებრაულ კამპანიაში, რომელსაც ეთამაშებით, ჩემში ინტერესს იწვევს ის, რომ თქვენ ისეთ ფანტასტიკურ და აშკარა მიზეზებს იგონებთ და ისე საშინლად იტანჯებით კომპლექსებისგან, ეს წარმოდგენა ასეთი გროტესკული რომ არ იყოს, უბრალოდ გაღიზიანებას გამოიწვევდა.

ისე არ არის, თითქოს ამ საქმეში მოყვარულები იყოთ: თქვენ ამით უკვე თხუთმეტ საუკუნეზე მეტია დაკავებული ხართ. თუმცა, როცა გიყურებთ და თქვენს ბავშვურ მიზეზებს ვუსმენ, კაცს დარჩება შთაბეჭდილება, რომ თავადაც არ იცით, რაშია საქმე. გეზიზღებით, მაგრამ ვერ ჩამოგაყალიბებიათ, რატომ. ყოველმეორე დღეს ახალ მიზეზს იგონებთ, რასაც თქვენ “არგუმენტს” უწოდებთ. ასეულობით წელია, საკუთარი თავის გასამართლებლად ამყარებთ ამ მიზეზებს

და ყოველი ახალი გამოგონება წინაზე უფრო სასაცილოა, ყოველი ახალი მიზეზი ეწინააღმდეგება და აქარწყლებს წინა მიზეზს.

არც ისე დიდი ხნის წინ მესმოდა, რომ თურმე ფულის მაძიებლები და კომერციული მატერიალისტები ვართ, ახლა კი ირგვლივ იმას ჩურჩულებენ, რომ ვერცერთი ხელოვნება და ვერცერთი პროფესია ვერ გადაურჩა „ებრაულ ინვაზიას“.
თქვენი თუ ვირწმუნებთ, ჩვენ ერთდროულად ვართ ჩაკეტილი, ექსკლუზიური და ასიმილაციისადმი შეუგუებელი ხალხი, რადგან თქვენზე არ ვქორწინდებით და ამავდროულად — კარიერისტები, მომხვეჭელები და საფრთხე თქვენი რასობრივი სიწმინდისთვის.

ჩვენი ცხოვრების დონე ერთის მხრივ იმდენად დაბალია, რომ თქვენს ქალაქებში ღარიბულ კვარტლებსა და აუტანელ საწარმოებს ვქმნით, ხოლო მეორეს მხრივ იმდენად მაღალია, რომ საუკეთესო საცხოვრებელი უბნებიდან გაძევებთ. ომის დროს პატრიოტულ მოვალეობას თავს ვარიდებთ, რადგან ბუნებითა და ტრადიციით პაციფისტები ვართ, და ამავდროულად, მსოფლიო ომების მთავარი შეთქმულნი და ამ ომების მთავარი ბენეფიციარები გამვდივართ (იხ. „სიონის ბრძენთა ოქმები“).

ჩვენ ერთდროულად ვართ კაპიტალიზმის დამფუძნებლები, მისი წამყვანი მიმდევრებიც და კაპიტალიზმის წინააღმდეგ მიმართული ამბოხის მთავარი ორგანიზატორებიც.
მართლაც, ისტორიას არ ახსოვს ჩვენნაირი მრავალმხრივობა!

აჰ, თითქმის დამავიწყდა მიზეზთა მიზეზი: ჩვენ ვართ ქედფიცხი ხალხი, რომელმაც არასოდეს მიიღო ქრისტიანობა და ბოროტმოქმედი ხალხი, რომელმაც მისი დამფუძნებელი ჯვარს აცვა.

მაგრამ მე გეუბნებით თქვენ: თქვენ საკუთარ თავს ატყუებთ. თქვენ არ გყოფნით არც თვითშეცნობა და არც სიმამაცე, რომ ფაქტებს თვალი გაუსწოროთ და სიმართლე აღიაროთ. ებრაელი გეზიზღებათ

არა იმის გამო, რომ (როგორც ზოგიერთ თქვენგანს ჰგონია) ჩვენ იესო ჯვარს გავაცვით, არამედ იმის გამო, რომ ჩვენ იგი ვშობეთ! თქვენი რეალური დავა ჩვენთან ის კი არ არის, რომ ქრისტიანობა უარვყავით, არამედ ის, რომ იგი თქვენ თავს მოგახვიეთ!

ჩვენს წინააღმდეგ მიმართული თქვენი არათანმიმდევრული და წინააღმდეგობრივი ბრალდებები ვერც კი შეედრება იმ ისტორიულ დანაშაულს, რომელიც ნამდვილად დაგვიმტკიცდა. თქვენ გვადანაშაულებთ მოსკოვში რევოლუციის მოწყობაში. დავუშვათ, მივიღეთ ეს ბრალდება — მერე რა? იმასთან შედარებით, რაც ტარსელმა ებრაელმა პავლემ რომში მოიმოქმედა, რუსეთის არეულობა უბრალო ქუჩის ჩხუბია.

თქვენ დიდ ხმაურსა და აურზაურს ტეხთ თქვენს თეატრებსა და კინოთეატრებში ებრაელთა „გადაჭარბებული გავლენის“ გამო. ძალიან კარგი, დავუშვათ, თქვენი პრეტენზია საფუძვლიანია. მაგრამ რა არის ეს იმ შოკისმომგვრელ გავლენასთან შედარებით, რომელიც ჩვენ გვაქვს თქვენს ეკლესიებზე, თქვენს სკოლებზე, თქვენს კანონებსა და მთავრობებზე და იმ აზრებზეც კი, რომლებითაც ყოველდღიურად აზროვნებთ?

უზნეო რუსმა გააყალბა დოკუმენტთა კრებული და გამოაქვეყნა წიგნში, სახელწოდებით „სიონის ბრძენთა ოქმები“, რომელიც თითქოსდა იმას აჩვენებს, რომ ჩვენ ბოლო მსოფლიო ომის გაჩაღებას ვგეგმავდით. თქვენ გჯერათ ამ წიგნის. ძალიან კარგი. მსჯელობისთვის, მოდით, ხელი მოვაწეროთ მის თითოეულ სიტყვას. დავუშვათ, იგი ნამდვილი და ავთენტურია. მაგრამ რა არის ეს იმ უდავო ისტორიულ შეთქმულებასთან შედარებით, რომელიც ჩვენ განვახორციელეთ, რომელიც არასოდეს უარგვიყვია (რადგან არასოდეს გყოფნიდათ სიმამაცე ჩვენთვის ბრალი წაგეყენებინათ) და რომლის სრული ჩანაწერიც არსებობს ნებისმიერისთვის წასაკითხად?

თუ მართლაც სერიოზულად საუბრობთ ებრაულ შეთქმულებებზე, შემიძლია ყურადღება გავამახვილებინო იმაზე, რაზეც ნამდვილად ღირს ლაპარაკი? რა აზრი აქვს სიტყვების ფანტვას ებრაელი ფინანსისტების, გაზეთების მფლობელებისა და კინომაგნატების მიერ თქვენს საზოგადოებრივ აზრზე სავარაუდო კონტროლზე, როცა შეგიძლიათ სამართლიანად დაგვადანაშაულოთ იმაში, რომ ებრაულმა სახარებებმა სრული და დამტკიცებული კონტროლი დაამყარეს თქვენს მთელ ცივილიზაციაზე?

თქვენ წარმოდგენაც კი არ გაქვთ ჩვენი დანაშაულის ნამდვილ სიღრმეზე. ჩვენ ვართ დაუპატიჟებელი სტუმრები. ჩვენ ვართ მყუდროების დამრღვევნი. ჩვენ ვართ წესრიგის შემრყეველნი. ჩვენ ხელთ ვიგდეთ თქვენი ბუნებრივი სამყარო, თქვენი იდეალები, თქვენი ბედისწერა და ისინი სრულ ქაოსად ვაქციეთ. ჩვენ ვიდექით არა მხოლოდ ბოლო დიდი ომის, არამედ თითქმის ყველა თქვენი ომის სათავეებთან, არა მხოლოდ რუსეთის, არამედ თქვენი ისტორიის თითქმის ყველა უმთავრესი რევოლუციის მიღმა. ჩვენ შევიტანეთ უთანხმოება, არეულობა და იმედგაცრუება თქვენს პირადსა და საზოგადოებრივ ცხოვრებაში. ჩვენ ამას კვლავ ვაკეთებთ. არავის შეუძლია თქვას, კიდევ რამდენ ხანს გავაგრძელებთ ამის კეთებას.

თვალი გადაავლეთ წარსულს და ნახეთ, რა მოხდა. ათას ცხრაასი წლის წინ თქვენ იყავით უმწიკვლო, დარდუხვედრელი წარმართული რასა. თაყვანს სცემდით უამრავ ღმერთსა და ქალღმერთს, ჰაერის, ანკარა ნაკადულებისა და ტყის სულებს. უხერხულობის გარეშე ამაყობდით თქვენი შიშველი სხეულების მშვენიერებით. კვეთდით თქვენი ღმერთებისა და ადამიანის მომხიბვლელი სხეულის ქანდაკებებს. ტკბებოდით შეჯიბრებებით ასპარეზზე, არენასა და საბრძოლო ველზე. ომი და მონობა თქვენს სისტემაში მყარი ინსტიტუტები იყო. ველურ ბუნებაში, მთების ფერდობებსა და ხეობებში დროის ტარებისას, ფიქრობდით ცხოვრების საოცრებასა და საიდუმლოებაზე და საფუძველი

ჩაუყარეთ საბუნებისმეტყველო მეცნიერებასა და ფილოსოფიას. თქვენი კულტურა იყო კეთილშობილური და გრძნობადი, რომელსაც არ ამძიმებდა სოციალური ცნობიერების ქენჯნა ან სენტიმენტალური კითხვები ადამიანთა თანასწორობაზე. ვინ იცის, რა დიდებული და ბრწყინვალე ბედისწერა გელოდათ, მარტო რომ დაგვეტოვებინეთ.

მაგრამ ჩვენ მარტო არ დაგტოვეთ. ჩვენ ხელში ავიღეთ თქვენი სადავეები, დავანგრიეთ თქვენ მიერ აგებული მშვენიერი და ფართო სტრუქტურა და შევცვალეთ თქვენი ისტორიის მთელი მსვლელობა. ჩვენ დაგიმორჩილეთ ისე, როგორც თქვენს არცერთ იმპერიას არასოდეს დაუმორჩილებია აფრიკა ან აზია. ეს ყოველივე გავაკეთეთ ტყვიების, სისხლის, არეულობისა და ყოველგვარი ძალადობის გარეშე. ეს გავაკეთეთ მხოლოდ ჩვენი სულის შეუპოვარი ძალით, იდეებითა და პროპაგანდით.

ჩვენ გაქციეთ ჩვენი მისიის ნებაყოფლობით და გაუცნობიერებელ მატარებლებად მთელ მსოფლიოში — მსოფლიოს ბარბაროს ხალხებში, ჯერ კიდევ დაუბადებელ უამრავ თაობაში. ისე, რომ ბოლომდე ვერც კი ხვდებოდით, რას ვიქმნოდით თქვენს თავს. თქვენ გახდით ჩვენი რასობრივი ტრადიციის წარმომადგენლები დედამიწის შეუსწავლელ კუთხეებში და მიგქონდათ ჩვენი სახარება.

ჩვენი ტომობრივი ჩვეულებები გახდა თქვენი მორალური კოდექსის ბირთვი. ჩვენმა ტომობრივმა კანონებმა შეადგინა თქვენი ყველა უზენაესი კონსტიტუციისა და სამართლებრივი სისტემის ძირითადი საფუძველი. ჩვენი ლეგენდები და ხალხური ზღაპრები ის წმინდა გადმოცემებია, რომლებსაც თქვენს ჩვილებს უმღერით. ჩვენმა პოეტებმა შეავსეს თქვენი საგალობლები და სალოცავი წიგნები. ჩვენი ეროვნული ისტორია გახდა თქვენი პასტორების, მღვდლებისა და სწავლულების განათლების განუყოფელი ნაწილი. ჩვენი მეფეები, სახელმწიფო მოღვაწეები, წინასწარმეტყველები და მეომრები თქვენი გმირები არიან. ჩვენი პატარა, ძველი ქვეყანა თქვენი წმინდა

მიწაა. ჩვენი ეროვნული ლიტერატურა თქვენი წმინდა ბიბლიაა. ის, რასაც ჩვენი ხალხი ფიქრობდა და ქადაგებდა, იმდენად განუყოფლად დაწნულა თქვენს მეტყველებასა და ტრადიციაში, რომ თქვენ შორის არავის ეწოდება განათლებული, ვინც არ იცნობს ჩვენს რასობრივ მემკვიდრეობას.

ებრაელი ხელოსნები და მეთევზეები თქვენი მასწავლებლები და წმინდანები არიან — მათ გამოსახულებად ათასობით ქანდაკებაა გამოკვეთილი და მათ ხსოვნას უამრავი ტაძარი ეძღვნება. ებრაელი ქალიშვილი დედობისა და ქალურობის თქვენი იდეალია. ებრაელი ამბოხებული წინასწარმეტყველი ცენტრალური ფიგურაა თქვენს რელიგიურ მსახურებაში. ჩვენ დავამსხვრიეთ თქვენი კერპები, უარვყავით თქვენი რასობრივი მემკვიდრეობა და მათ სანაცვლოდ ჩვენი ღმერთი და ტრადიციები შემოგთავაზეთ. ისტორიაში არცერთ დაპყრობას არ ძალუძს ოდნავადაც კი შეედაროს იმ სრულ გამარჯვებას, რომელიც ჩვენ თქვენზე მოვიპოვეთ.

როგორ გავაკეთეთ ეს? თითქმის შემთხვევით. თითქმის ორი ათასი წლის წინ, შორეულ პალესტინაში, ჩვენი რელიგია დაცემულობასა და მატერიალიზმში იყო ჩაფლული. ტაძარი მეპარტახეებსა და მევახშეებს ეპყრათ. გადაგვარებული, სულმოკლე მღვდლები სუქდებოდნენ. შემდეგ გამოჩნდა ახალგაზრდა პატრიოტი-იდეალისტი, რომელიც დადიოდა ქვეყანაში და რწმენის აღორძინებისკენ მოუწოდებდა. მას არც კი უფიქრია ახალი ეკლესიის დაარსება. მისგან წინამორბედი ყველა წინასწარმეტყველის მსგავსად, მისი ერთადერთი მიზანი ძველი რწმენის განწმენდა და გაცოცხლება იყო. მან იერიში მიიტანა მღვდლებზე და ტაძრიდან მევახშეები გამოყარა. ამან იგი კონფლიქტში მოიყვანა არსებულ წესრიგსა და მის საყრდენ ბურჯებთან. რომაულმა ხელისუფლებამ, რომელიც ქვეყანას ოკუპირებულად ფლობდა, შეშინებულმა, რომ მისი რევოლუციური აგიტაცია მათ განსადევნად მიმართული პოლიტიკური მცდელობა იყო, დააპატიმრა იგი, გასამართლა და ჯვარცმით სიკვდილი მიუსაჯა — იმ დროისთვის გავრცელებული

სიკვდილით დასჯის ფორმით. იესო ნაზარეველის მიმდევრებმა, რომლებსაც ძირითადად მონები და ღარიბი მშრომელები შეადგენდნენ, მწუხარებასა და იმედგაცრუებაში მყოფებმა, ზურგი აქციეს სამყაროს და ჩამოყალიბდნენ პაციფისტთა და წინააღმდეგობის არგამწევთა საძმოდ. ისინი ინახავდნენ თავიანთი ჯვარცმული ლიდერის ხსოვნას და კომუნისტურად (საერთო საკუთრებით) ცხოვრობდნენ. ისინი იყვნენ უბრალოდ ახალი სექტა იუდეაში, ძალაუფლებისა და გავლენის გარეშე — არც პირველი და არც უკანასკნელი.

მხოლოდ რომაელთა მიერ იერუსალიმის დანგრევის შემდეგ გამოვიდა ეს ახალი მოძღვრება წინა პლანზე. მაშინ პატრიოტ ებრაელს, სახელად პავლეს (ან სავლეს), გაუჩნდა იდეა, დაემცირებინა რომის ძლიერება და დაენგრია მისი ჯარისკაცების საბრძოლო სულისკვეთება სიყვარულისა და წინააღმდეგობის არგაწევის მოძღვრებით, რომელსაც ებრაელ ქრისტიანთა ეს პატარა სექტა ქადაგებდა. იგი გახდა მოციქული — ის, ვინც მანამდე ამ ჯგუფის ერთ-ერთი ყველაზე აქტიური მდევნელი იყო. პავლემ ისე ოსტატურად შეასრულა თავისი საქმე, რომ ოთხი საუკუნის განმავლობაში დიდი იმპერია, რომელმაც ნახევარ სამყაროსთან ერთად პალესტინაც დაიმორჩილა, ნანგრევების გროვად იქცა. ხოლო კანონი, რომელიც სიონიდან გამოვიდა, რომის ოფიციალურ რელიგიად გადაიქცა.

სწორედ ეს გახლდათ თქვენს სამყაროში ჩვენი გაბატონების დასაბამი. მას შემდეგ თქვენი ისტორია ოდნავ მეტია, ვიდრე უბრალო ჭიდილი პირველობისთვის თქვენსავე ძველ წარმართულ სულსა და ჩვენს ებრაულ ცნობიერებას შორის. თქვენი ომების ნახევარი — დიდი თუ მცირე — რელიგიური ომებია, რომლებიც ჩვენი მოძღვრების სხვადასხვაგვარი ინტერპრეტაციის გამო წარმოიშვა. ძლივს დააღწიეთ თავი პრიმიტიულ რელიგიურ სიმარტივეს და წარმართულ-რომაული სწავლების გაცოცხლება სცადეთ, რომ თვალწინ ჩვენი სახარებით შეიარაღებული ლუთერი

აღგიდგათ თქვენს დასამხობად და ჩვენი მემკვიდრეობის ხელახლა ასაღორძინებლად. გადაავლეთ თვალი თანამედროვე ეპოქის სამ მთავარ რევოლუციას — ფრანგულს, ამერიკულსა და რუსულს. რა არის ისინი, თუ არა სოციალური, პოლიტიკური და ეკონომიკური სამართლიანობის ებრაული იდეალის გამარჯვება?

საბოლოო ფინალამდე კი ჯერ კიდევ შორი გზაა. ჩვენ კვლავაც ვახდენთ გავლენას თქვენზე. სწორედ ამ წუთას თქვენი ეკლესია ორად არის გაპობილი სამოქალაქო ომით ფუნდამენტალისტებსა და მოდერნისტებს შორის — ანუ მათ შორის, ვინც კბილებით ებღაუჭება ჩვენს მოძღვრებასა თუ ტრადიციებს და მათ შორის, ვინც ნელ-ნელა ცდილობს ჩვენგან დისტანცირებას. კვლავ და კვლავ იუდეური პურიტანული მემკვიდრეობა იფეთქებს ხოლმე თეატრალური ცენზურის, კვირადღის მკაცრი შეზღუდვებისა და საყოველთაო მშრალი კანონის ტალღებად. და სანამ ეს ყოველივე ხდება, თქვენ კინემატოგრაფიაში ებრაულ გავლენაზე ყბედობით ირთობთ თავს.

გასაკვირია, რომ გეზიზღებით? ჩვენ დავაბრკოლეთ თქვენი პროგრესი. თავს მოგახვიეთ უცხო წიგნი და უცხო რწმენა, რომელსაც ვერ ინელებთ, რომელიც წინააღმდეგობაში მოდის თქვენს ბუნებრივ სულთან, რომელიც მუდმივად უხერხულ მდგომარეობაში გამყოფებთ და რომლის არც უარყოფა შეგიძლიათ და არც ბოლომდე ათვისება.

ბოლომდე, რა თქმა უნდა, არასოდეს შეგითვისებიათ ჩვენი ქრისტიანული მოძღვრება. გულის სიღრმეში კვლავ წარმართებად რჩებით და კვლავინდებურად გიზიდავთ შიშველი სხეულის სილამაზე. თქვენი სოციალური ცნობიერება, ყოველგვარი დემოკრატიისა თუ სოციალური რევოლუციის მიუხედავად, მაინც საბრალოდ სუსტია. ჩვენ უბრალოდ ორად გავხლიჩეთ თქვენი სული, ავურიეთ თქვენი ლტოლვები და დავამბლავეთ თქვენი სურვილები. ბრძოლის ველზე იძულებული ხართ ქედი მოიხაროთ იმის წინაშე, ვინც მეორე ლოყის მიშვერა გიბრძანათ; ვინც გითხრათ:

„ნუ აღუდგებით ბოროტს“ და „ნეტარ არიან მშვიდობისმყოფელნი“. მოგების ჟინით შეპყრობილთ მოულოდნელად თავზარს გეცემათ მოწოდება იმის შესახებ, რომ არ იზრუნოთ ხვალინდელ დღეზე. თქვენს ინდუსტრიულ ბრძოლებში, როცა გაფიცვის უმოწყალოდ ჩახშობა გსურთ, ანაზდად გახსენდებათ, რომ „ნეტარ არიან გლახაკნი“ და რომ ყველა ადამიანი ძმაა უფლის წინაშე. და როდესაც ცდუნებას უნდა აჰყვეთ, თქვენი ებრაული აღზრდა შემაკავებელ ხელს გადებთ მხარზე და პირამდე სავსე თასს ტუჩებიდან გაგდებინებთ. თქვენ, ქრისტიანები, არასოდეს გაქრისტიანებულხართ. ამდენად, ჩვენ მარცხი განვიცადეთ თქვენთან — მაგრამ წარმართობის სიამოვნება კი სამუდამოდ მოგიწამლეთ.

აბა, რატომ არ უნდა გეზიზღებოდეთ? თქვენს ადგილას რომ ვიყოთ, ალბათ უფრო გულწრფელად შეგიძულებდით, ვიდრე თქვენ გძულვართ. მაგრამ არ მოვერიდებოდით იმის თქმას, თუ რატომ. არ მივმართავდით ეშმაკობასა და აშკარა საბაბებს. გარშემო მილიონობით პატიოსანი ებრაელი მაღაზიის მფლობელის ფონზე, თავს არ ვაკადრებდით თქვენი ინტელექტისა და პატიოსნების შეურაცხყოფას იმაზე ლაპარაკით, თითქოს კომუნიზმი ებრაული ფილოსოფიაა. და მილიონობით მშრომელი, უქონელი ებრაელი მოვაჭრისა და მუშის ფონზე, თავს არ გავისაცილოებდით იმაზე საუბრით, რომ საერთაშორისო კაპიტალიზმი ებრაული მონოპოლიაა. არა, პირდაპირ საქმეზე გადავიდოდით. შევხედავდით ამ აბნეულ, უსუსურ ქაოსს, რასაც ცივილიზაციას ვუწოდებთ, ამ ნახევრად ქრისტიანულ, ნახევრად წარმართულ ნარევს და პირდაპირ გეტყოდით: „ამ არეულობისთვის მადლობა გადაუხადეთ თქვენს თავებს, თქვენს წინასწარმეტყველებსა და თქვენს ბიბლიას“.

წარმართთა რწმუნებული

თქვენ, ქრისტიანები, წუხართ და ჩივით თქვენს ცივილიზაციაში ებრაელთა გავლენის გამო. თქვენი თქმით, ჩვენ ინტერნაციონალური ხალხი ვართ, მჭიდროდ შეკრული უმცირესობა თქვენს წიაღში, რომელსაც თქვენგან განსხვავებული ტრადიციები, ინტერესები, მისწრაფებები და მიზნები გააჩნია. თქვენ აცხადებთ, რომ მოვლენათა ეს მსვლელობა საფრთხეს უქმნის თქვენს წესრიგებრივ განვითარებას — აზნევს თქვენს მისწრაფებებს, ჩანასახშივე კლავს თქვენს ჩანაფიქრს და ბუნდოვანს ხდის თქვენს ხვედრს. მე ვერ ვხედავ ამ საფრთხეს მთელი თავისი სიღრმით. თქვენს სამყაროს ყოველთვის უმცირესობები მართავდნენ და ჩემთვის სულ ერთია, რა შორეული წარმოშობისა თუ სარწმუნოებისაა მმართველი ელიტა. თუმცა, მეორე მხრივ, გავლენა ნამდვილად არსებობს და იგი ბევრად უფრო ძლიერი და ვერაგია, ვიდრე წარმოგიდგენიათ.

სწორედ ეს გვაფიქრებს, გვართობს და ხანდახან გვაღიზიანებს კიდეც, როცა თქვენს ანტიებრაულ „დევნობანას“ ეთამაშებით საკუთარ თავს. ეს ყოველივე ისეთი მუქარით ჟღერს! თქვენ დადიხართ და მრისხანე ჩურჩულით ადანაშაულებთ ებრაელს ამასა თუ თუ იმაში. ეს გვამცრობს და გვათრთოლებს. ჩვენ ხომ ვაცნობიერებთ იმ ზიანს, რაც მოგაყენეთ, როცა თავს მოგახვიეთ ჩვენი უცხო რწმენა და ტრადიციები. ვთრთოლავთ და ვფიქრობთ: რა მოხდება, თუ ერთ დღესაც გაიღვიძებთ და მიხვდებით, რომ თქვენი რელიგია, განათლება, მორალი, სოციალური, სახელმწიფოებრივი და სამართლებრივი წესრიგი ძირფესვიანად ჩვენი შექმნილია?! მაგრამ აი, იწყებთ დაზუსტებას და ბუნდოვნად მოთქვამთ ებრაელ ფინანსისტებსა თუ კინოპროდიუსერებზე — და ჩვენი შიშიც ჰაერში სიცილით ორთქლდება. შვებას ვგრძნობთ და ვხვდებით, რომ „გოი“ ვერასოდეს მიხვდება ჩვენი დანაშაულის ჭეშმარიტ სიშავეს.

ჩვენ ეს არ გვესმის. ან არ იცით, ან არ გყოფნით სიმამაცე, ბრალი წაგვიყენოთ იმ საქმეებისთვის, რომელთა მტკიცებულების აჩრდილი მაინც არსებობს და რომლებსაც გონიერი მოსამართლე და ნაფიცი მსაჯულები მოთმინების დაკარგვის გარეშე განიხილავდნენ. რატომ უცვლით ადგილს დაუჯერებელ წვრილმანებს, როცა ასე ადვილად შეგიძლიათ საბრალდებო დასკვნა წაგვიყენოთ სერიოზულ და დამტკიცებად დანაშაულებზე? რატომ გვიტრიალებთ თვალწინ აშკარა და უხეშ სიყალბეს, როგორიცაა „სიონის ბრძენთა ოქმები“, როდესაც შეგიძლიათ “იოანეს გამოცხადება“ დაგვიყენოთ პირისპირ? რატომ ლაპარაკობთ მარქსსა და ტროცკიზე, როცა იესო ნაზარეველი და პავლე ტარსელი გყავთ ჩვენს დასაბნევად?

თქვენ გვიწოდებთ წესრიგის შემრყეველებს, აგიტატორებსა და რევოლუციებით მოვაჭრეებს. ეს სიმართლეა და მე თრთოლა მიპყრობს თქვენი ამ აღმოჩენის წინაშე. ფაქტების ოდნავ მორგებითა და მანიპულირებითაც კი ადვილად გამოჩნდებოდა, რომ ვიდექით თქვენი ისტორიის ყველა უმთავრესი რევოლუციის სათავეში. ეჭვგარეშეა, რომ საკმაოდ დიდი წვლილი მიგვიძღვის ლუთერანულ ამბოხში და უბრალო ფაქტია, რომ ვიყავით მთავარი სულისჩამდგმელნი წინა საუკუნის ბურჟუაზიულ-დემოკრატიულ რევოლუციებში — როგორც საფრანგეთში, ისე ამერიკაში. ასე რომ არ ყოფილიყო, საკუთარ ინტერესებს ვერ ვცნობდით. მაგრამ განა თქვენ იშვერთ გამომააშკარავებელ თითს ჩვენკენ ამ საშინელ და დოკუმენტირებულ დანაშაულთა გამო?! სულაც არა! თქვენ აბსურდულად გვბრალებთ ბოლო დიდ ომსა და რუსეთის არეულობას — მოვლენებს, რომლებმაც არა მხოლოდ თავად ებრაელებს მიაყენეს უდიდესი ზიანი, არამედ რომელთა შედეგებს სკოლის მოსწავლეც კი წინასწარ განჭვრეტდა.

მაგრამ ეს შეთქმულებები და რევოლუციებიც კი არაფერია იმ დიდ შეთქმულებასთან შედარებით, რომელიც ჩვენ ჩვენი ერის დასაწყისშივე ჩავიფიქრეთ და რომლის წყალობითაც ებრაული

სექტის მომძლვრება დასავლური სამყაროს რელიგიად იქცა. რეფორმაცია არ ყოფილა დაგეგმილი უბრალოდ ბოროტი განზრახვით, მან ანგარიში გაუსწორა ჩვენს ძველ მტერს და ჩვენს ბიბლიას ქრისტიანობაში საპატიო ადგილი დაუბრუნა. მეცხრამეტე საუკუნის რესპუბლიკურმა რევოლუციებმა გაგვათავისუფლა საუკუნოვანი პოლიტიკური და სოციალური შეზღუდვებისგან. ამ ცვლილებებმა გვარგო ჩვენ, თუმცა თქვენთვის ზიანი არ მოუტანია, პირიქით, მათ ხელი შეუწყეს თქვენს აყვავებასა და გაფართოებას, სწორედ მათ უნდა უმადლოდეთ თქვენს უპირატესობას მსოფლიოში. მაგრამ გადატრიალება, რამაც ქრისტიანობა ევროპაში შეიტანა, იყო ებრაელთა მიერ დაგეგმილი და აღსრულებული შურისძიების აქტი დიდი წარმართული სახელმწიფოს წინააღმდეგ. და როდესაც ებრაულ შეთქმულებებზე ლაპარაკობთ, ვერაფრით გავრკვეულვარ, რატომ არასოდეს ახსენებთ რომისა და მისი დროშის ქვეშ გაერთიანებული მთელი ანტიკური ცივილიზაციის განადგურებას ებრაული ქრისტიანობის ხელით.

დაუჯერებელია, მაგრამ, როგორც ჩანს, თქვენ, ქრისტიანებმა, არც კი იცით, საიდან გაჩნდა თქვენი რელიგია, არც ის - როგორ ან რატომ. თქვენი ისტორიკოსები, ერთი დიდი გამონაკლისის გარდა, ამას არ გეუბნებიან. ამ საქმის დოკუმენტებს, რომლებიც თქვენი ბიბლიის ნაწილია, ზეპირად გალობთ, მაგრამ არ კითხულობთ. ჩვენ ჩვენი საქმე მეტისმეტად საფუძვლიანად შევასრულეთ, თქვენ კი ჩვენი პროპაგანდის ისე უსიტყვოდ გჯერათ, რომ ქრისტიანობის გამოჩენა თქვენთვის არ არის ჩვეულებრივი ისტორიული მოვლენა, რომელიც იმ დროის სხვა მოვლენებიდან აღმოცენდა, ეს თქვენთვის ებრაული საღვთო წინასწარმეტყველების აღსრულებაა თქვენივე შესაბამისი შესწორებებით. თქვენი აღქმით, მას არ დაუნგრევია დიდი წარმართული ცივილიზაცია და დიდი წარმართული იმპერია, რომელთანაც ებრაელობა ომში იმყოფებოდა, მას კაცობრიობა ათასი წლით არ შთაუნთქავს ბარბაროსობასა და სიბნელეში, იგი მოვიდა, რათა ხსნა მოეტანა წარმართული სამყაროსთვის!

არადა, სწორედ ეს იყო უდიდესი ძირგამომთხრელი მოძრაობა — პალესტინაში დაგეგმილი, ებრაელი აგიტატორების მიერ გავრცელებული, ებრაული ფულით დაფინანსებული, ებრაულ ბროშურებსა და მოწოდებებში ნაქადაგები იმ დროს, როცა ებრაელობა და რომი სასიკვდილო ომში იყვნენ ჩაბმულნი და რამაც საბოლოოდ დიდი წარმართული იმპერიის დამხობა გამოიწვია. თქვენ ამას ვერც კი ამჩნევთ, არადა გონიერ ბავშვსაც კი, თეოლოგიური ილუზიებით თავგზააბნეული რომ არ იყოს, უბრალო ქრონიკების სწრაფი გადავლებითაც შეეძლო მიხვედრილიყო, რაშიც იყო საქმე. ამის ფონზე კი თქვენ კვლავ განაგრძობთ ყბედობას ებრაულ შეთქმულებებზე და მაგალითებად დიდი ომი და რუსეთის რევოლუცია მოგყავთ. კიდევ გიკვირთ, რომ ჩვენ, ებრაელები, თქვენს ანტიპოლიტიკოსებსა და ანტისემიტებს არასოდეს აღვიქვამდით სერიოზულად — სანამ ისინი ძალადობაზე არ გადავიდოდნენ?!

და გაითვალისწინეთ, ისეთმა ავტორიტეტმა, როგორიც გიბონია, ჯერ კიდევ როდის სცადა თქვენთვის თვალის ახელა. უკვე საუკუნე-ნახევარია, რაც ნაშრომმა „რომის იმპერიის დაცემა და განადგურება“ ფარდა ახადა სიმართლეს. გიბონი არ ყოფილა ისტორიაში შემთხვევით მოხვედრილი მოყვარული სასულიერო პირი და ის არ ცდილობდა დიდი ეპოქის დასასრულის ახსნას რომის მანკიერებებზე აბსურდული ზღაპრების გამოგონებით, ან იმ იმპერიის ზნეობრივ თუ რელიგიურ რღვევაზე აპელირებით, რომელიც სწორედ იმ დროს თავისი შემოქმედებითი ძალების მწვერვალზე იმყოფებოდა. ან როგორ შეეძლო ამის თქმა? იგი ხომ ლონდონში ცხოვრობდა იმ ეპოქაში, რომელიც ქრისტიანული ხსნის გამოჩენიდან თითქმის ორი ათასწლეულის შემდეგაც კი, დახვეწილი უზნეობის მხრივ, ავგუსტუსის დროინდელი რომის ზუსტ ასლს წარმოადგენდა. არა, გიბონი იყო საკუთარი რასობრივი იდენტობის მქონე წარმართი, დასავლური წარმართული კულტურის თაყვანისმცემელი და ამავდროულად, ბრწყინვალე გონებითა და

თვალით დაჯილდოებული ისტორიკოსი. ამიტომ მას არ გაუჭირდა თითი დაედო იმ სენზე, რომელმაც დაალპო და გამოხრა ანტიკური ცივილიზაციის დიდებული შენობა. მან ქრისტიანობა, სწორედ ის რჯული, რომელიც სიონიდან გამოვიდა რომისა და მთელი მისი მონაპოვრის დაცემისა თუ დამხობის მთავარ მიზეზად მიიჩნია.

აქამდე ყველაფერი სწორია, მაგრამ გიბონს ბოლომდე არ მიუყვანია საქმე. ხედავთ, იგი დაიბადა და გარდაიცვალა სამეცნიერო ანტისემიტიზმის აღმოჩენამდე მთელი საუკუნით ადრე, ამიტომ მას სრულიად გამორჩა მხედველობიდან წინასწარგანზრახულობის ფაქტორი. მან დაინახა უცხო მოძღვრება, რომელიც აღმოსავლეთიდან ამოვარდა და დასავლეთის ბრწყინვალე მიწებს გადაუარა, თუმცა აზრადაც არ მოსვლია, რომ ხსნის მთელი ეს კონცეფცია წინასწარ განზრახული გეგმა იყო. არადა, ფაქტები ხელისგულზე დევს.

ნება მომეცით, მოკლედ მოგიყვეთ ეს ისტორია შელამაზების, სასწაულების, წინასწარმეტყველებებისა და ჯადოქრობის გარეშე.

უკეთესი პერსპექტივისთვის ოდნავ უკან დახევა მომიწევს. მოქმედება მოსახერხებლად იყოფა ოთხ ნაწილად, რომელთა კულმინაციაც მესამეში მიიღწევა. დრო, როდესაც პირველი ფარდა ეშვება, დაახლოებით ძვ. წ. 65 წელია. მოქმედი პირები, მეორეხარისხოვანი როლების გარდა, იუდეა და რომია. იუდეა არის პატარა სამეფო ხმელთაშუა ზღვის აღმოსავლეთით. ხუთი საუკუნის განმავლობაში იგი გეოგრაფიულ გამოხატულებაზე ოდნავ მეტი თუ იყო. იგი არაერთხელ გადათელეს და გაანადგურეს ძლიერმა მეზობლებმა, ხოლო მისი მოსახლეობა დევნილობაში ან მონობაში გაგზავნეს. ნომინალურად დამოუკიდებელი, იგი ახლა ისეთივე არასტაბილურია, როგორც არასდროს და სამოქალაქო ომის ზღვარზე დგას. დასავლეთის იმპერია, რომლის ბირთვიც ქალაქ-რესპუბლიკა რომია, თუმცა ჯერ ისევ არ არის მსოფლიოს ბატონ-პატრონი, სწრაფად მიიწევს ამ მიმართულებით. იგი აღიარებულია იმ დროის

ერთადერთ დიდ სამხედრო მანქანად, ისევე როგორც საბერძნეთის მემკვიდრედ და ცივილიზაციის ცენტრად.

დღემდე ამ ორ სახელმწიფოს ერთმანეთთან თითქმის არანაირი შეხება არ ჰქონია. და აი, სრულიად მოულოდნელად, რომს სთხოვეს ჩარეულიყო იუდეის საქმეებში. ორ ძმას შორის დავა წარმოიშვა პატარა ტახტის მემკვიდრეობაზე და რომაელ გენერალ პომპეუსს, რომელიც იმხანად დამასკოში ზევრად მასშტაბურ საქმეებს უძღვებოდა, მოუწოდეს, გამხდარიყო არბიტრი პრეტენდენტებს შორის. რესპუბლიკელი ჯარისკაცის უბრალო პირდაპირობით, პომპეუსმა ერთ-ერთი ძმა გააძევა, უმაღლესი მღვდელმთავრობა მის მეტოქეს გადაუგდო, ხოლო სამეფო ტიტული საერთოდ გააუქმა. პირდაპირ რომ ვთქვათ, პომპეუსის შუამავლობა სინამდვილეში იუდეის რომისადმი დაქვემდებარებას ნიშნავდა. ებრაელები, ბუნებრივია, აღშფოთდნენ, რომმა კი, მათი დაშოშმინებისა და ადგილობრივი განწყობების გათვალისწინების მიზნით, სამეფო ინსტიტუტი აღადგინა — ანუ დანიშნა თავისი არჩეული მეფე. იგი გახლდათ საბაჟოს მოხელის ვაჟი, წარმოშობით იდუმეველი, სახელად ჰეროდე. მაგრამ ებრაელები მაინც არ დაწყნარდნენ და პრობლემების შექმნას განაგრძობდნენ. რომმა ეს მათგან უმადურობად მიიჩნია.

ეს ყოველივე უბრალოდ შესავალია და სცენაზე მხოლოდ იმისთვის შემოჰყავთ, რომ ნათელი გახდეს ის, რაც შემდეგ მოხდა. ებრაელთა უკმაყოფილება უკვე მტრულ განწყობასა და აშკარა ამბოხში გადაიზარდა, როდესაც მათმა წარმართმა ბატონებმა იერუსალიმში დასავლური კულტურის იმპორტირება დაიწყეს. გამოქანდაკებული კერპები, ათლეტური შეჯიბრებები, ბერძნული დრამა და გლადიატორთა ორთაბრძოლები ებრაულ გემოვნებას სრულებით არ შეესაბამებოდა. ღვთისმოსავნი ამას იეჰოვას შეურაცხყოფად აღიქვამდნენ, თუმცა ადგილობრივი მოხელეები მოთმინებით განუმარტავდნენ, რომ ეს ყოველივე უბრალოდ არაებრაული გარნიზონის გასართობად და სულიერი ამაღლებისთვის იყო

განკუთვნილი. იუდეველები განსაკუთრებული სიფიცხით ეწინააღმდეგებოდნენ რომაელი საგადასახადო მოხელეების — მეზვერეების გამოჩენას. უპირველეს ყოვლისა კი, მათ საკუთარი სამეფო დინასტიის აღდგენა ეწადათ.

მასებში ამბოხებამ ძველი მესიანისტური რწმენის აღორძინების ფორმა მიიღო — რწმენისა ღვთისმიერ მხსნელზე, რომელსაც თავისი ხალხი უცხოელთა უღლისგან უნდა ეხსნა და იუდეა ხალხთა შორის უზენაესად ექცია. ამ მისიაზე პრეტენდენტთა ნაკლებობაც არ ყოფილა. გალილეაში ვინმე იუდა სათავეში ჩაუდგა საკმაოდ შთამბეჭდავ აჯანყებას, რომელმაც ხალხის დიდი მხარდაჭერა მოიპოვა. იოანე, რომელსაც ნათლისმცემელს უწოდებდნენ, იორდანეს არემარეში მოქმედებდა. მას მოჰყვა კიდევ ერთი ჩრდილოელი — იესო ნაზარეველი. სამივე ოსტატურად ფლობდა ცეცხლოვანი პოლიტიკური ამბოხის უწყინარ თეოლოგიურ ფრაზებში შეფუთვის ხელოვნებას. სამივე იყენებდა ამბოხის ერთსა და იმავე სიგნალს: „ჟამი ახლოვდება!“. სამივე სწრაფად შეიპყრეს და სიკვდილით დასაჯეს — ორივე გალილეელი ჯვარცმით.

პირად თვისებებს თუ გვერდზე გადავდებთ, იესო ნაზარეველი, თავისი წინამორბედების მსგავსად, იყო პოლიტიკური აგიტატორი, რომელიც ჩაბმული იყო საკუთარი ქვეყნის უცხოელი დამპყრობლისგან გათავისუფლების საქმეში. არსებობს საკმაო მტკიცებულებები იმისა, რომ იგი ატარებდა ამბიციას, გამხდარიყო დამოუკიდებელი იუდეის მეფე. იგი აცხადებდა (ან მოგვიანებით მისმა ბიოგრაფებმა განაცხადეს მისი სახელით), რომ შთამომავლობით დავით მეფსალმუნეს ძველი სამეფო საგვარეულოდან იყო. თუმცა მისი მამის შტო ოდნავ ბუნდოვანია. იგივე ავტორები, რომლებიც მისი დედის ქმრის წარმოშობას მეფსალმუნე მეფემდე მიადევნებდნენ თვალს, იესოს იეჰოვას ძედ გამოსახავდნენ და აღიარებდნენ, რომ იოსები არ გახლდათ მისი მამა.

როგორც ჩანს, იესომ მალევე გააცნობიერა თავისი პოლიტიკური მისიის უპერსპექტივობა და თავისი რიტორიკული ნიჭი და მასებში არსებული უზარმაზარი პოპულარობა სრულიად სხვა მიმართულებით წარმართა. მან დაიწყო პოპულიზმის, სოციალიზმისა და პაციფიზმის პრიმიტიული ფორმის ქადაგება. მის პროგრამაში ამ ცვლილების შედეგი იყო ის, რომ მან დაიმსახურა გავლენიანი, ქონებრივი კლასების, მღვდლებისა და ზოგადად პატრიოტების მტრული განწყობა, ხოლო მისი მიმდევრების წრე შემცირდა ღარიბებამდე, მშრომელ მასებამდე და მონებამდე.

მისი გარდაცვალების შემდეგ ეს მდაბიო მოწაფეები კომუნისტურ სამმოდ ჩამოყალიბდნენ. ქადაგებამ, რომელიც მათმა განსვენებულმა ლიდერმა ოდესღაც მთის ფერდობზე წარმოთქვა, მათთვის შეაჯამა მოძღვრების მთელი არსი და იგი თავიანთი ცხოვრების წესად აქციეს. ეს იყო ფილოსოფია, რომელიც საგანგებოდ იმისთვის შეექმნათ, რომ ღრმად შეხებოდა უბრალო ადამიანების გულებს. იგი საფლავს მიღმა აღთქმული ჯილდოებით ამშვიდებდა მათ, ვინც აქ, ამქვეყნად იტანჯებოდა. მან სუსტთა უმწეობა სათნოებად აქცია. ადამიანებს, რომელთაც მომავლის არანაირი იმედი არ გააჩნდათ, მოუწოდებდნენ, არ ეზრუნათ ხვალინდელ დღეზე. ადამიანებს, რომლებიც მეტისმეტად უძლურნი იყვნენ იმისთვის, რომ შეურაცხყოფისა თუ ზიანისთვის პასუხი გაეცათ, ასწავლიდნენ, არ აღდგომოდნენ ბოროტს. სამუდამო მძიმე შრომისა და სიღარიბისთვის განწირულთ არწმუნებდნენ შრომისა და სიღარიბის სათნოებაში. თვინიერნი, აბუჩად აგდებულნი, უფლებაყრილნი და ჩაგგრულნი ამ წუთისოფელში ღვთის რჩეულნი და ფავორიტნი უნდა გამხდარიყვნენ. წუთისოფლის მოყვარულთ, ამბიციურთ, მდიდართ და ძლიერთ კი ცათა სასუფევლის კარი უნდა დახშობოდათ.

შედეგად, იესოს მისია იუდეაში ახალ სექტად ჩამოყალიბდა. ეს არც პირველი იყო და არც უკანასკნელი. იუდეა, თანამედროვე ამერიკის მსგავსად, ნოყიერი ნიადაგი იყო უცნაური მოძღვრებებისთვის.

„ებიონიმები“ (ღარიბები, როგორც ისინი საკუთარ თავს უწოდებდნენ) თავიანთ რწმენას ახალ რელიგიად არ მიიჩნევდნენ. ებრაელებად დაბადებულნი, ებრაელებადვე რჩებოდნენ. მათ მიერ მიღებული მოძღვრება თავისი არსით უფრო სოციალური ფილოსოფია იყო, ქცევის ეთიკა, ცხოვრების წესი. თანამედროვე ქრისტიანებს, რომლებსაც არასოდეს ბეზრდებათ იმის კითხვა, თუ რატომ არ მიიღეს ებრაელებმა იესო და მისი მოძღვრება, მხოლოდ ის მინდა ვუპასუხო, რომ დიდი ხნის განმავლობაში ებრაელების გარდა მას არც არავინ იღებდა. იმით გაოცება, რომ მთელი ებრაელი ხალხი ებიონიმად არ იქცა, დაახლოებით ისეთივე „გონივრულია“, როგორც იმის მოლოდინი, რომ ყველა ამერიკელი უნიტარიანელებს, ბაპტისტებს ან „ქრისტიანულ მეცნიერებას“ შეუერთდეს.

ჩვეულებრივ დროს ამ ჩამოძენძილ საძმოს ყურადღებას ნაკლებად მიაქცევდნენ. რადგან ისინი უმეტესწილად მონები და მუშები იყვნენ, მათ თვინიერებას შესაძლოა სამხედრო კლასიც კი წახალისებით შეხვედროდა. მაგრამ როდესაც ქვეყანა უცხოელ მტერთან ბრძოლის შუაგულში იმყოფებოდა, ამ ამქვეყნიურობას მოწყვეტილმა ფილოსოფიამ სახიფათო ელფერი შეიძინა. ეს იყო იმედგაცრუების, მორჩილებისა და დამარცხების მოძღვრება. იგი ომის დროს ერის მეომართა საბრძოლო სულისკვეთების შერყევით იმუქრებოდა. მშვიდობისმყოფელთა ეს ნეტარება, მეორე ლოყის მიშვერა, ეს წინააღმდეგობის არგაწევა, მტრის ეს სიყვარული კრიზისის ჟამს ეროვნული ნების პარალიზებისა და მტრისთვის გამარჯვების უზრუნველყოფის მიზანმიმართულ მცდელობას ჰგავდა.

ასე რომ, გასაკვირი არ არის, რომ ებრაულმა ხელისუფლებამ ებიონიმების დევნა დაიწყო. მათ შეკრებებს ესხმოდნენ თავს და შლიდნენ, მათ ლიდერებს ციხეში ყრიდნენ, ხოლო მათ მოძღვრებას აკრძალულად აცხადებდნენ. ცოტა ხნით ისე ჩანდა, თითქოს ეს სექტა სწრაფად განადგურდებოდა. შემდეგ, მოულოდნელად, ფარდა

აიხადა მესამე მოქმედებაზე და მოვლენებმა ანაზდად ახალი მიმართულება მიიღო.

შესაძლოა, სექტანტების ყველაზე მწარე მტერი ვინმე სავლე, კარვების მკერავი იყო. ქალაქ ტარსუსის მკვიდრს, რომელსაც ბერძნული კულტურის გარკვეული განათლება მიეღო, ეზიზღებოდა ახალი სწავლება მისი არამდიდარი, ამქვეყნიურობას მოწყვეტილი ხასიათისა და რეალური ცხოვრებისგან მოწყვეტის გამო. როგორც პატრიოტი ებრაელი, იგი უფრთხოდა მათ გავლენას ეროვნულ საქმეზე. როგორც მოგზაური კაცი, რომელიც რამდენიმე ენას ფლობდა, იგი იდეალურად ერგებოდა ამოცანას, ევლო მიმოფანტულ ებრაულ თემებში მათი სოციალისტურ-პაციფისტური მოძღვრების გავრცელების აღსაკვეთად. იერუსალიმის ლიდერებმა იგი ებიონიმთა მთავარ მდევნელად დანიშნეს.

ერთ დღესაც, როდესაც იგი დამასკოსკენ მიემართებოდა სექტანტთა ჯგუფის დასაპატიმრებლად, თავში ახალი იდეა მოუვიდა. „საქმე მოციქულთას“ უცნაური ფრაზით რომ ვთქვათ, მან ხილვა იხილა. სინამდვილეში მან ორი რამ დაინახა. ჯერ ერთი, გააცნობიერა, რამდენად სრულიად უიმედო იყო პატარა იუდეის შანსები, შეიარაღებულ კონფლიქტში გაემარჯვა მსოფლიოში უდიდეს სამხედრო მანქანაზე. მეორე და უფრო მნიშვნელოვანი — მას აზრად მოუვიდა, რომ მაწანწალა მოძღვრება, რომელსაც იგი ახშობდა, შეიძლებოდა უძლეველ იარაღად გამოჭედილიყო ძლიერი მტრის წინააღმდეგ. პაციფიზმი, წინააღმდეგობის არგაწევა, მორჩილება, სიყვარული სახიფათო სწავლებები იყო შინ. ამ სწავლების მტრის ლეგიონებში გავრცელებით, ისინი დაშლიდნენ მათ დისციპლინას და ამით მაინც მოუტანდნენ გამარჯვებას იერუსალიმს. ერთი სიტყვით, სავლე, სავარაუდოდ, პირველი ადამიანი იყო, ვინც დაინახა ომის პროპაგანდით წარმოების შესაძლებლობები.

მან გზა განაგრძო დამასკოსკენ და იქ, როგორც თავისი მეგობრების, ისე იმ ადამიანთა გასაკვირად, რომელთა ჩასახშობადაც მიდიოდა,

განაცხადა რწმენაზე მოქცევის შესახებ და საძმოში მიღება ითხოვა. იერუსალიმში დაბრუნებისას მან თავისი ახალი სტრატეგია წარუდგინა სიონის გაოგნებულ უხუცესებს. ხანგრძლივი დებატებისა და სულისქექვის შემდეგ, იგი მიიღეს. მეტი წინააღმდეგობა გაწიეს დედაქალაქის ებიონიმთა ლიდერებმა. ისინი ეჭვის თვალით უყურებდნენ მის მოტივებს და შიშობდნენ, რომ რწმენისგან ძველი ებრაული რიტუალებისა და პრაქტიკის ჩამოცილების შესახებ მისი წინადადება (რათა იგი მისაღები გამხდარიყო წარმართებისთვის) საძმოს უცხოელი, ნახევრად მოქცეულებით შეავსებდა და მის ძალას შეასუსტებდა. მაგრამ საბოლოოდ მან ისინიც დაითანხმა. ასე გახდა სავლე, იესოს მიმდევართა ყველაზე სასტიკი მდევნელი, პავლე — წარმართთა რწმუნებული. და ასე დაიწყო, სხვათა შორის, სრულიად ახალი აღმოსავლური რელიგიის გავრცელება დასავლეთის წარმართულ მიწებზე.

პავლეს გეგმის საუბედუროდ, ახალმა სტრატეგიამ მეტისმეტად კარგად იმუშავა. მისმა სახეცვლილმა და საკმაოდ მიმზიდველმა თეოლოგიამ იმაზე სწრაფად მოაქცია ხალხი, ვიდრე იმედოვნებდა ან სურდა კიდეც. მისი იდეა, უნდა გვახსოვდეს, ამ ეტაპზე წმინდა თავდაცვითი იყო. მას ჯერ არ ჰქონდა ჩაფიქრებული მსოფლიოს ევანგელიზაცია, მას მხოლოდ მტრის დემორალიზების იმედი ჰქონდა. ამის მიღწევის შემდეგ, როდესაც რომაული გარნიზონები პალესტინას დატოვებდნენ, იგი მზად იყო ზავის გამოსაცხადებლად. მაგრამ იმპერიის მონებმა და ჩაგრულებმა, საცოდავმა წვევამდელებმა და თვით დედაქალაქის მშიერმა პროლეტარიატმა იმდენივე ნუგეში ჰპოვეს პავლეს მიერ ადაპტირებულ მოძღვრებაში, რამდენიც მანამდე ღარიბმა ებრაელებმა ჰპოვეს თავიანთი ჯვარცმული მოძღვრის ორიგინალურ სწავლებაში. ამ გაუთვალისწინებელი წარმატების შედეგი იყო ის, რომ მტერს თვალები აეხილა იმაზე, რაც ხდებოდა. ჯარის ნაწილებში დაუმორჩილებლობის შესახებ შემაშფოთებელი ცნობების დენა

დაიწყო რომში პალესტინიდან და სხვა ადგილებიდან. იმის ნაცვლად, რომ იმპერიის ხელისუფლება შეეჩერებინა, ახალმა ტაქტიკამ მხოლოდ გაამყარა მათი გადაწყვეტილება. რომი ცეცხლითა და მახვილით დაატყდა თავს იერუსალიმს და ოთხწლიანი სასტიკი ალყის შემდეგ გაანადგურა აგიტაციის ეს ბუდე (ახ. წ. 70 წელი). ყოველ შემთხვევაში, მათ ეგონათ, რომ გაანადგურეს.

იმ დროის ისტორიკოსები ეჭვის გარეშე გვიტოვებენ რომის მიზნებს. ისინი გვამცნობენ, რომ ნერონმა ვესპასიანე და მისი ვაჟი ტიტუსი გააგზავნა მკაფიო და პირდაპირი ბრძანებით — ერთდროულად განადგურებულიყო პალესტინა და ქრისტიანობა. რომაელებისთვის ქრისტიანობა სხვა არაფერი იყო, თუ არა მებრძოლი იუდაიზმი, რაც, ფაქტებს თუ შევხედავთ, სიმართლესთან საკმაოდ ახლოსაა. რაც შეეხება ნერონის სურვილს, მისი ნახევარი მაინც აღსრულდა. პალესტინა ისე საფუძვლიანად განადგურდა, რომ დღემდე პოლიტიკურ ნანგრევად რჩება. მაგრამ ქრისტიანობის განადგურება ასე იოლი არ აღმოჩნდა.

მართლაც, მხოლოდ იერუსალიმის დაცემის შემდეგ განვითარდა პავლეს პროგრამა მთელი თავისი რიხით. მანამდე, როგორც უკვე აღვნიშნე, მისი ტაქტიკა უბრალოდ დამპყრობლის დაფრთხობა იყო (მოსეს მიერ ფარაონების გვემის მსგავსად.) იგი ფრთხილად და ყოყმანით მოქმედებდა და ერიდებოდა ძლიერი მტრის გაღიზიანებას. იგი მზად იყო თავისი ახალი იარაღი მტრის ცხვირწინ ეფრიალებინა და მისი მჭრელი პირის შეგრძნება მიეცა, მაგრამ მისი სრული ძალით ჩაცემისგან თავს იკავებდა. ახლა კი, როდესაც უარესი უკვე მოხდა და იუდეას დასაკარგი არაფერი დარჩენოდა, მან ყოველგვარი უხერხულობა გვერდზე გადადო და ომი მტრის ტერიტორიაზე გადაიტანა. მიზანი ახლა სხვა არაფერი იყო, თუ არა რომის ისევე დამცირება, როგორც მან იერუსალიმი დაამცირა (მისი რუკიდან აღგვა, როგორც მან იუდეა აღგვა).

თუ საკუთრივ პავლეს ნაწერები ვერ გარწმუნებთ მისი საქმიანობის ასეთ ინტერპრეტაციაში, ყურადღება მივაპყროთ მის ბევრად უფრო გულახდილ თანამოაზრეს — იოანეს. იმ დროს, როდესაც იმპერატორის სასახლის ჩრდილქვეშ მოქმედი და დროის ნახევარს რომაულ ციხეებში გატარებული პავლე იძულებულია იგავებითა და შეფარული მინიშნებებით ილაპარაკოს, იოანეს, რომელიც უკმაყოფილო აზიელებს მიმართავს, შეუძლია თავს პირდაპირი ლაპარაკის ფუფუნება მისცეს. ყოველ შემთხვევაში, მისი პროკლამაცია, სახელწოდებით „გამოცხადება“, ჭეშმარიტად აცხადებს იმას, თუ რას ემსახურება მთელი ეს თავსატეხი.

რომი, რომელსაც პოეტურად ბაბილონს უწოდებენ, დაწვრილებით არის აღწერილი შხამიანი სიძულვილის ენით — როგორც „დედა მეძავთა და სიბაგლეთა დედამიწისა“, როგორც წმინდანთა (ქრისტიანთა და ებრაელთა) სისხლით მთვრალი დედაკაცი; როგორც „ხალხთა, ეროვნებათა და ენათა“ მჩაგვრელი და (მისი იდენტობის ყოველგვარი ეჭვის გამოსარიცხად) როგორც „დიდი ქალაქი, რომელიც მეფობს დედამიწის მეფეებზე“. ანგელოზი საზეიმოდ ყვირის: „დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი!“. ამას მოჰყვება რღვევის ორგიასტული სურათი: სავაჭრო, ინდუსტრიული და საზღვაო საქმიანობა შეწყვეტილია. ხელოვნება, მუსიკა და „ხმა სიძისა და პატარძლისა“ მიჩუმებულია. ნაზი ქრისტიანი დამპყრობლები სისხლის ზღვაში ჭყუმპალაობენ ცხენების აღვირამდე. „იხარე მის გამო ცავ და წმიდანო, მოციქულნო და წინასწარმეტყველნო, რადგან ღმერთმა იძია თქვენი შური მასზე!“

და რა არის ამ მთელი ქაოსისა და ნგრევის საბოლოო მიზანი? იოანე არც ისე თავშეკავებულია, რომ ეს არ გვითხრას. რადგან იგი თავის ღვთისმოსავ წინასწარმეტყველებას ახალი (ანუ აღდგენილი) იერუსალიმის დიდების ხილვით ასრულებს არა რაიმე ალეგორიული ფანტაზიით, არამედ პირდაპირი მნიშვნელობით იერუსალიმით, „ისრაელის ძეთა თორმეტი ტომის“ დიდი გაერთიანებული სამეფოს დედაქალაქით.

შეიძლება ვინმემ რამე უფრო პირდაპირი ითხოვოს?

რა თქმა უნდა, ვერცერთი ცივილიზაცია ვერ გაუძლებდა სამუდამოდ ასეთი ტიპის თავდასხმას. 200 წლისთვის პავლეს, იოანესა და მათ მიმდევართა ძალისხმევამ რომაული საზოგადოების ყველა ფენაში ისეთ წარმატებას მიაღწია, რომ ქრისტიანობა მთელ იმპერიაში გაბატონებულ კულტად იქცა. ამასობაში, როგორც პავლემ ჭკვიანურად გათვალა, რომაელთა საბრძოლო სული და დისციპლინა სრულიად მოიშალა, ასე რომ, იმპერიის ლეგიონები, ოდესღაც მსოფლიოს შიში და დასავლური კულტურის ხერხემალი, სულ უფრო ხშირად მარცხდებოდა ბარბაროს დამპყრობლებთან. 326 წელს იმპერატორი კონსტანტინე, ამ ვერაგი სენის შეჩერების იმედით, მოექცა და ქრისტიანობა ოფიციალურ რელიგიად გამოაცხადა. უკვე გვიანი იყო. მის შემდეგ იმპერატორი იულიანე შეეცადა კიდევ ერთხელ მიემართა რეპრესიებისთვის. მაგრამ არც წინააღმდეგობას და არც დათმობას არანაირი სარგებელი არ მოუტანია. რომის პოლიტიკური სხეული სრულად იყო გამოჭმული პალესტინური პროპაგანდის მიერ. პავლემ გაიმარჯვა.

ყოველ შემთხვევაში, მე რომ ანტისემიტი ვიყო და ძირგამომთხრელი ებრაული შეთქმულების დამაჯერებელ მაგალითს ვეძებდე, სწორედ ამგვარად განვმარტავდი ებრაული მოძღვრების დასავლურ სამყაროში სახეცვლილი ფორმით შეღწევის ამ ფენომენს.

•Terror-88 Library•
Batumi 2026